Διὰ τὸν ναόν, τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς ἐν Ἐπιβάταις σώζεται, κατὰ τὴν χειρόγραφον Νομικὴν Συναγωγὴν τοῦ Δοσιθέου, φ. 100, τὸ ἑπόμενον ἀνέκδοτον Πατριαρχικὸν Σιγίλλιον τοῦ 1677. Ἴσον ἀπαράλλακτον τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος τῶν Ἐπιβατῶν.

(Χειρόγραφος) Νομικὴ Συναγωγὴ Δοσιθέου φ. 100

Α. Π. Κεραμεύς: ἐν Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. Κπ. Παράρτ. τ. ΙΖ. 1882-3 σ. 71-72.

+ Διονύσιος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

« Τὰ ἱερὰ τεμένη, θεῖον δικαίου τυγχάνοντα, πάσης ἀνθρωπίνης δουλείας ἀπηλλαγμένα διαμένουσιν· ὅθεν ἐκπάλαι καὶ νόμος ἐκ παλαιοῦ τύπου ἀρχιερατικοὺς προδεδήλωται κυριεύειν τῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ναῶν ἱερῶν, καὶ θείων ἐκκλησιῶν ἀναφαιρέτως, μηδενὸς ἔχοντος ἄδειαν ἀποσπᾶν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐκποιεῖν ὁπωσδήποτε καθ' ὅλου θέλουσι κωλύεται καὶ ὅσους ἀνακαλεῖν δύναται τὰ ὑπό τινος κατὰ τῆς αὐτοῦ ἀφαιρεθέντα.

Ἐπειδὴ τοίνυν παρακαθ ἤδη ἐπὶ συνόδου ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Σηλυβρίας ὑπέρτιμος κὺρ Ἄνθιμος ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργός, ἀναφορὰν ἐποίησε κατὰ τῶν πατέρων τοῦ ἐν Χάλκῃ νήσου σεβασμίου μοναστηρίου τῆς Παναγίας προσονομαζομένου, καὶ λέγων, ὅτι κατεπεμβαίνοντες ἀνεξόχως ἰδιοποιοῦνται τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ἣν ἔχει ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπιβατῶν, μήτε σταυροπήγιόν τι οὖσαν, μήτε ἄλλῳ τινὶ λόγῳ δικαιώσεως καθυποκειμένην τῷ μοναστηρίῳ αὐτῶν, ἀλλ' ἀνέκαθεν ἐνοριακὴ γνωστὴ τῆς

μητροπόλεως Σηλυβρίας τυγχάνουσαν, οὔτινας συμπαραστάτας
αὐτῷ καὶ κρινομένους, ἠρωτήσαμεν, ἐὰν ἔχωσι γράμματά τινα
δεσποτεύσεως, διασαφοῦντα τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐξουσιά-
ζειν ἰσχύει τὸ μοναστήριον, τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ ἀπεκρίναντο,
ὅτι, τοιαῦτα γράμματα οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ Διονυσίου τινὸς ἀπὸ
τῆς χώρας αὐτῆς, ὁ πρὸ ὀλίγου τελευτήσας, συγχωρήσαντος αὐτοῖς
πεποίηκε ψάλλεσθαι τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ὑφ' ἑνὸς τῶν
πατέρων τοῦ μοναστηρίου, διὰ μικρᾶς τινος δόσεως μόνης πρὸς
τὸν ἀρχιερέα, ἐξουσιάζεσθαι ταύτην τοῦ μοναστηρίου, ὥστε
δέδεικται προφανῶς, ὅτι, ὁ Διονύσιος ἐκεῖνος, δυσνομός τις
ὑπάρχων ἀνήρ, καὶ ἀσύνετος, καὶ τοὺς πρὸ ὀλίγου φθάσαντας
ἀρχιερεῖς τῆς μητροπόλεως ταύτης ὑποδικοὺς ἔχων, τοῖς
αὐτοῦ θελήμασιν ἀκολουθεῖν, διὰ τὸ τῆς γνώμης αὐτοῦ θρασύ-
τατον, ἐποίησεν ὡς ἠθέλησεν, ἐξουσιάσας τὰ ἀνεξουσίαστα,
καὶ καταδουλώσας ἑαυτῷ τὴν ἀδούλωτον ταύτην ἐκκλησίαν,
εἴτε δι' αἰσχροκέρδειαν, εἴτε δι' ἄλλην κακοβουλίαν αὐτοῦ, κἀν-
τεῦθεν ἔδοξεν αὐτῷ παραχωρῆσαι ταύτην τῇ προστασίᾳ τρό-
πον τινὰ τοῦ μοναστηρίου, καὶ οὕτω μικρὰν τινὰ δόσιν χορη-
γοῦντες τῷ ἀρχιερεῖ οἱ πατέρες τοῦ μοναστηρίου, κατεκράτουν
τὴν ἐκκλησίαν ἰδιοδεσποτῶς, ξένον τὸν ἀρχιερέα λογιζό-
μενοι, καὶ κατ' οὐδὲν τὰ τῆς ἐκκλησίας μετέχοντα, ὅπερ ἄδικόν
ἐστι, καὶ παράλογον, καὶ ἔξωθεν δικαίου παντὸς πρὸς σφαλε-
ρόν τι καὶ ἐπικίνδυνον καὶ ἀπόκρημνον. τούτου χάριν τοῖς ἱεροῖς
κανόσιν ἑπόμενοι, τὴν ἀταξίαν καὶ ἱεροσυλίαν ταύτην ἐκ
μέσου ποιούμενοι, εὐθέως καὶ δικαίως ἀποκυροῦμεν, καὶ
γράφοντες ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτά-
των ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν

(ἀκολουθεῖ)

(Σηλυβρίας Ἄνθιμος 1677)

ἡμῶν ἀδελφῶν, καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα ἡ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπιβατῶν ἐκκλησία αὕτη τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ὡς ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς κανονικῷ δικαίῳ τῆς μητροπόλεως Σηλυβρίας ἦν καὶ διεγινώσκετο, καὶ οὕτω ἀπὸ τοῦ νῦν μέχρι παντός, ὑπάρχῃ τῆς αὐτῆς μητροπόλεως, ἐνοριακή, καὶ γνησία ἀναφαιρέτως, καὶ ἀναποσπάστως, ταύτῃ μόνῃ καθυποκειμένη, καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ καιροὺς ἀρχιερέως διεξαγομένη καὶ ἐξουσιαζομένη· καὶ οὐ μὴ πατριαρχικὸν σταυροπήγιον ἀπέχῃ τῆς ἐξουσίας αὐτῆς, ὡς ξένον καὶ ἀλλότριον καὶ οὐδὲν δυνάμενον μετέχειν αὐτῆς, ὁ δὲ ἱερώτατος μητροπολίτης Σηλυβρίας οὗτος, ἢ πᾶς ἄλλος, ὁ μετ' αὐτὸν καὶ κατὰ καιροὺς ἀρχιερατεύων ἐξουσιάζῃ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, ὡς ἐνοριακῆς αὐτοῦ καὶ διοικῇ αὐτήν, καὶ μνημονεύηται ἀρχιερατικῶς [illegible] καὶ ἐξάγῃ καὶ ἔχῃ [illegible] τῶν ἱερέων ἐν αὐτῇ, καρποῦται [illegible] καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἐνοριακῶν αὐτοῦ ἐκκλησιῶν, ἀναφαιρέτως καὶ ἀκατακρίτως. Ὃς δ' ἂν φανῇ ἐναντίος ἢ ἀπειθὴς ἢ παρ' οὐδὲν τὴν συνοδικὴν ταύτην ἀπόφασιν ἀθετήσει, ἢ ἀνατρέψει τὸ ἀρχιερατικὸν περὶ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, ἱερεὺς μὲν ἀργὸς ἔστω πάσης ἱεροπραξίας, καλόγηρος δέ, καὶ ἀφωρισμένος ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἐσχάτοις πατρικοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐπιτιμίοις ὑπόδικος. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν ἐδόθη τῇ αὐτῇ ἱερότητι καὶ τὸ παρὸν συνοδικὸν γράμμα. Ἐν ἔτει ΑΧΟΖῳ ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ, ἰνδικτιῶνος ιεης.

(ἀκολουθεῖ)

Σωσίπατρος
Δημοσθενόπουλος
(Σωτήριος Α.
Σταμούλης
εκ Σωφρονίου):
Ἡ Μητρόπολις
Σηλυβρίας
«Νεολόγος» Κπ.
Νοέμβριος 1891

1677. Ἄνθιμος. Οὗτος «παραστὰς .... ἐπὶ συνόδου ...., ἀγωγὴν ἐκίνησε κατὰ τῶν πατέρων τοῦ ἐν τῇ Χάλκῃ νήσῳ σεβασμίου μοναστηρίου τῆς Παναγίας προσκλαιόμενος καὶ λέγων ὅτι κατεπεμβαίνοντες ἀμετόχως ἰδιοποιοῦνται τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἣν ἔχει ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπιβατῶν», καθ' ἃ ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ κατὰ ἰούλιον τοῦ 1677 ἐκδοθέντι πατριαρχικῷ σιγιλλίῳ, τῷ ὑπὸ τοῦ κ. Κεραμέως ἐν ὑποσημ. τῆς 71 σελ. τοῦ παραρτήματος τοῦ ΙΖ' τόμου τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου καταχωρισθέντι. Ἡ σύνοδος, ἀναγνωρίσασα τὰ δίκαια παράπονα τοῦ Ἀνθίμου, ἔγραψεν «ἵνα ἡ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπιβατῶν ἐκκλησία αὕτη τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὡς ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς κανονικῷ δικαίῳ τῆς μητροπόλεως Σηλυβρίας ἦν καὶ διεγινώσκετο, καὶ οὕτω ἀπὸ τοῦ νῦν μέχρι παντὸς ὑπάρχῃ τῆς αὐτῆς μητροπόλεως ἐνοριακή». Ταῦτα γιγνώσκομεν περὶ τοῦ Ἀνθίμου, οὗ οὐδ' ὁ Lequien, οὐδ' ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ μητροπολίτης Ἀμασείας μνείαν ποιοῦνται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ